

SUN LIGHT

SLNEČNÝ SVIT

DEVNEY
PERRY

SLNEČNÝ SVIT

Devney Perry

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Devney Perry: Sunlight preložila Paulína Feriancová.

Translation © 2026 by Paulína Feriancová
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Mgr. Zuzana Kolačanová

Text copyright © 2024 Devney Perry
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. 931 01 Šamorín,
Morušová 1951/5, Slovensko
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk
Webová stránka: zelenykocur.sk

Cover Design © Sarah Hansen, Okay Creations
Cover image: © Angyalosi Beata, © SpicyTruffel, © Oksana_Schmidt,
© Teemu Tretjakov, © isciuceodor, © Wirestock Creators / Shutterstock
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-8315-002-7
EAN 9788083150027

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, skenovať ani distribuovať v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Kapitola 1

JAX

ZAVRČANIE, ktoré sa rozľahlo parkoviskom pred potravinami, pripomínalo skôr zviera než človeka. „Volám policajtov!“

Čo sa to deje? Automatické dvere supermarketu sa za mnou zavreli práve vo chvíli, keď som zbadal majiteľku Carlu v ostrej hádke s nejakou ženou. Obe krčovito zvierali nákupný vozík preplnený papierovými taškami – každá z opačnej strany.

„Ja nekradnem,“ mykla druhá žena vozíkom k sebe. „Prisahám. Prosím vás, potrebujem si ho iba požičať. Hneď vám ho vrátim.“

Carla si pohrdavo odfrkla. „A tomu mám akože veriť?“

Moje auto stálo na druhom konci parkoviska, no namiesto toho, aby som si sadol za volant a šiel domov, zamieril som priamo k nim.

„Pusťte. Ten. Vozík!“ Carla trhla kovovou konštrukciou s každým jedným slovom tak prudko, až jej súperka takmer stratila rovnováhu.

„Prosím vás! Sú to moje potraviny, práve som za nákup zaplatila. Potrebujem ich iba odniesť domov.“ Zúfalo rozhodila voľnou rukou. „Sú to sotva tri bloky. Do pätnástich minút som naspäť!“

„Môj vozík mi neukradnete.“

„Veď vám hovorím, že ho nekradnem...“

„Dámy,“ prerušil som ich súboj v sekunde, keď som položil ruku na kovovú mriežku koša. „Je všetko v poriadku?“

„Nie, nič nie je v poriadku,“ vyletela po mne rozhnevane Carla. Líca jej celkom očerveneli, až takmer splývali s jej ohnivými vlasmi. „Chce mi ukradnúť vozík.“

Neznáma žena už otvárala ústa, no zasa ich zavrela. Zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila, a potom na mňa uprela zrak. V tej sekunde sa mi zastavilo srdce.

Mala nádherné hnedé oči. Jej dlhé, rovné čokoládovohnedé vlasy boli také lesklé, až sa v nich odrážalo ostré popoludňajšie slnko. Tvár v tvare srdca mala jemné črty a roztomilý nos bol posiaty pehami.

Do riti. Kto to je? V meste som ju v živote nevidel. Takú tvár by som si dobre pamätal.

„Prišla som sem pešo,“ vysvetľovala pokojným, podmanivým hlasom a dôsledne artikulovala každé slovo. Každou slabikou sa snažila zmierniť napätie.

Pri komkoľvek inom by jej to zrejme vyšlo. Lenže Carla bola... proste Carla. Racionálne myslenie nepatrilo medzi jej silné stránky.

„Predpokladala som, že mi nákup zabalíte do igelitových tašiek,“ pokračovala žena.

Aha. A to bola chyba. Carla totiž igelitky z duše nenávidela.

„Igelitky neznášam!“ penila Carla. „Ničia životné prostredie.“

Žena zdvihla jednu ruku na znak mieru, zatiaľ čo druhou stále pevne zvierala rukoväť vozíka. „Veď ja sa nehádam. Len som skrátka rátała s igelitkami, v ktorých by som tie veci odniesla naraz až domov, tri bloky odtiaľto. Všetky tieto papierové tašky však v rukách neodnesiem.“

Vo vozíku ich bolo najmenej šesť a k tomu galón mlieka.

„Sama ste mi nákup blokovali,“ vravela naliehavým hlasom a prosebne sa na Carlu dívala. „Kúpila som si zmrzlinu, aby som oslávila presťahovanie, a teraz ju chcem iba dostať domov do mrazničky, kým sa roztopí.“

Carla namrzene našpúlila pery.

„Dobre,“ vytiahol som peňaženku a vytiahol z nej stovku. „Carla, koľko stojí takýto vozík?“

„Dvestosedemdesiat dolárov plus poštovné.“

Jasné, že tú sumu vysypala z rukáva. Carla síce nie je žiaden mysliteľ, ale biznis vedie pevnou rukou.

„Vezmi si toto.“ Vytiahol som ďalšie dve stovky a podal jej ich. „Je to záloha. Odpreviadim vozík k domu tejto dámy a doveziem ho späť. Ak by som sa už nevrátil, budeš mať dosť peňazí na nový.“

„Fajn.“ Carla mi tie bankovky vytrhla z ruky tak rýchlo, že ma nimi takmer porezala. Potom venovala žene vražedný pohľad a rázne odišla.

„Panebože.“ Žena konečne pustila vozík a zdvihla obe ruky, aby si pomasírovala spánky. „Neviem, či mám byť rozzúrená alebo vydesená.“

Pousmial som sa. „Carla sa občas vie trochu vytočiť.“

„Páni.“ Zhlboka si vydýchla. „Mám toto vari očakávať za každým, keď prídem do obchodu?“

„Ale čoby. Takto vytočenú som ju videl iba raz – keď prichytila svojho syna, ako v puberte kradne kondómy. Ešte stále mu to občas otláka o hlavu, a to odvtedy prešlo iba pätnásť rokov.“

„Len pätnásť?“ Kútiky jej ružových úst sa nadvihli. Bože, tá bola pekná.

„Carla na to časom zabudne. Môže to síce trvať tak dve desaťročia, ale nádej by som nestrácal.“

Sklopila zrak k vozíku, no na perách jej stále hral ten jemný úsmev. „Ďakujem.“

„Za málo.“

„Nemusíš ma s tým vozíkom sprevádzať až domov. Sľubujem, že ho vrátim.“

„Carla sa bezpochyby díva von oknom. Neriskujem, že si to u nej pokazím, takže mi buď dovoľíš aby som ťa domov odviezol, alebo prejdeme tie tri bloky pešo. Ale varujem ťa, ak si vyberieš odvoz, okamžite spustím prednášku o tom, že nie je bezpečné sadáť si do auta k cudzím ľuďom.“

„Žiadnu prednášku nepotrebujem. Zájdem aj pešo, vďaka. Ale nie som si istá, či chcem, aby cudzí chlap, ktorého som práve stretla na parkovisku pred potravinami, vedel, kde bývam.“

„To je pravda.“ Zasmial som sa. „Môžem ti dať na seba odporúčania. Šerif je môj dobrý kamarát. Zavolám mu, nech sem zbehne a dosvedčí, že som slušný človek. Aj keď je dosť pravdepodobné, že zmrzlina to čakanie neprežije.“

„Nuž, vyzerá to tak, že kvôli zmrzline to budem musieť risknúť,“ chytila pevnejšie rukoväť vozíka a zamierila k chodníku. „Mrzí ma, že ťa zdržiavam od tvojho nákupu.“

„V pohode. Ja už mám nakúpené,“ vytiahol som z vrecka džínsov stieracie žreby, ktoré som si predtým kúpil, ukázal jej ich a zasa ich schoval. „Mám so starým otcom takú dohodu. Každý týždeň mu kúpim žreby na oboch benzínkach v meste a v týchto potravinách. Stará mama mi za to raz-dvakrát do týždňa navarí večeru.“

„Takže starý otec má šancu vyhrať peniaze a ty máš jedlo zadarmo. A čo stará mama? Zdá sa mi, že tá na to dopláca najviac.“

„No... Keď tam idem na večeru, vždy ju poriadne vyobjímam.“

Nadvihla perfektne vytvarované obočie.

Naklonil som sa k nej o niečo bližšie. „V objímaní som fakt veľmi dobrý.“

V očiach sa jej zaiskrilo a ticho sa zasmiala. Vzápätí nasadila rýchle, svižné tempo chôdze.

Kolieska vozíka hrkotali na betóne a úplne prehlušovali tlmený klopot mojich kovbojských číziem. Prvý blok ubehol až príliš rýchlo.

„Nepamätám sa, že by som niekedy stretol niekoho, kto chodí tak rýchlo ako ty,“ poznamenal som. Za normálnych okolností by som kvôli žene skrátil krok a spomalil, ale pri nej nie. „Stavím sa, že tá zmrzlina je v tom nevinne, čo?“

„Skrátka chodím rýchlo,“ pokrčila plecami, keď sme dorazili k prvému rohu. Obaja sme rozhliadli a prešli cez križovat-

ku. Vzápätí sme boli znova na chodníku a rázne sme ukrajovali z druhého bloku.

Lenže mne sa nechcelo túto prechádzku skončiť tak rýchlo. Ani zďaleka nie.

„Povedz mi nejaké klamstvo.“

Spomalila – misia bola splnená – a zvrátila obočie. „Čože?“

„Klamstvo. Nejaké mi povedz.“

„Prečo?“

„A prečo nie? Klamstvo znie oveľa zaujímavejšie než klasické reči o ničom.“

„Nik odo mňa ešte nechcel, aby som mu klamala.“ Na perách jej zahral náznak úsmevu. „Tak dobre. Milujem zapekané syrové toasty.“

„Čože?“ zastal som. „Nemáš rada zapekané syrové toasty?“

„Ani trošičku.“

Priložil som si ruku k srdcu. „Veď to je jedna z dvoch vecí, ktoré viem reálne uvariť.“

„A tá druhá?“

„Raňajky na večeru. Som fakt expert na objatia a lievance.“ A na privádzanie žien k orgazmu, ale to bolo niečo, čo som radšej predvádzal v praxi, než o tom rozprával.

„Ja som raňajky na večeru ešte nikdy nemala,“ priznala.

„Prosím?“ Sánka mi takmer treskla o betónový chodník. „Nikdy si nemala raňajky na večeru? Veď to je... hriech.“

„Prepáč, že som ťa sklamala,“ usmiala sa, tentoraz už naširoko, a kráčala ďalej.

„Povedz mi nejaké tajomstvo.“

„Tajomstvá a klamstvá? Toto je asi najdivnejší rozhovor, aký som kedy s cudzím človekom viedla.“

Divný. Ale hádam naň iba tak nezabudne.

Chvíľu uvažovala a potom zahlásila: „Nenávidím mačky.“

„Ty si monštrum,“ predstieral som zdesenie a znova som si okázalo pritisol ruku k hrudi. „Carla mala predsa iba pravdu. Ty si ten vozík chcela naozaj ukradnúť, čo?“

Rozosmiala sa a ten smiech ju úplne zmenil – akoby v nej niekto rozsvietil svetlo, ktoré jej zalialo celú tvár. V hnedých očiach sa jej zabľýskali zlatisté a škoricové iskierky, rovné biele zuby jej žiarili a líca zružovali.

Do prdele.

Bol som v tom maléri až po uši.

„Na svoju obranu, mám na ne alergiu,“ bránila sa. „Ale radšej by som mala ako domáce zvieratko pavúka než mačku, a to sa pavúkov neskutočne bojím. Nie že by som sa bála mačiek. Proste ich iba nemusím. Sú príliš nezávislé.“

„A čo mačiatka?“

„Sú zlaté. Ale na šteniatka sa nechytajú.“

„Takže si skôr na psy. A čo kone?“

„V ich blízkosti som ešte nikdy nebola.“

Nikdy nemala raňajky na večeru. Nikdy nebola pri koňoch. Obidva tieto problémy som mal obrovskú chuť vyriešiť.

Lenže kým som ju stihol pozvať k nám na ranč na vychádzku a večeru, ukázala na dvojdom s béžovým obkladom. Druhý a tretí blok ubehli akosi rýchlejšie než ten prvý. „Bývam tamto.“

Bol to starší dom, ale trávnik vyzeral čerstvo pokosený a odhliadnuc od susedovho vraku na príjazdovej ceste, pôsobila ulica pokojne. Susedia hneď naproti mali dvor prepchatý nafukovacími halloweenskými dekoráciami.

„Len to rýchlo zanesiem dnu,“ oznámila a zastavila na začiatku chodníka vedúceho k jej vchodovým dverám.

„Pomôžem ti?“

„Nie, to je v pohode.“

„Dobre.“ Možno ma raz pozve aj ďalej. No kým som bol pre ňu iba cudzí chlap, nechcel som tlačíť na pílu.

S taškami sa otočila na dvakrát. Rýchlo ich nanosila dnu, a keď už bolo všetko vyložené, vrátila sa ku mne na chodník.

„Vozík odveziem naspäť,“ navrhol som a otočil ho.

„Môžem ísť s tebou? V tejto chvíli je už v stávke moja česť.“

No jasné, že áno. „Ako by som ti mohol uprieť tvoju česť?“ zaškeril som sa, keď sa ku mne pripojila. Cestou späť ma už nechala tlačíť vozík samého.

„Teraz si na rade ty. Povedz mi nejaké klamstvo,“ vyzvala ma.

„Ja nikdy neklamem.“

„To je to klamstvo? Alebo chceš povedať, že mi klamstvo nepovieš, lebo to proste nerobíš?“

Žmurkol som na ňu.

„To nie je odpoveď,“ prevrátila oči. „Fajn. Tak aspoň nejaké tajomstvo.“

„Nemám žiadne tajomstvá.“

„Každý má tajomstvá.“

„Ja veru nie.“ Rozhodne nie v tomto zapadákov. Tu mal každý vystavenú špinavú bielizeň na šnúre pred domom, rovno pred očami ostatných, mňa nevynímajúc.

Počas chôdze ma skúmavo pozorovala z profilu. „Fakt nič neprezradíš?“

„Veď ti hovorím. Klamať neviem a tajomstvá nemám,“ díval som sa pred seba a premáhal nutkanie uškrnúť sa.

Kedy naposledy som s nejakou ženou takto flirtoval? Ešte na výške? Dievčatá v meste boli milé, ale so zvädzaním som sa veľmi nenarobil. Na to, aby som dostal ženu do postele, mi stačilo, ako vyzerám. To, alebo moje priezvisko.

Ale do riti, toto ma bavilo. Bolo to osviežujúce. Táto žena mala v sebe niečo iné. Určite by mi nedala nič zadarmo.

V tej chvíli nebolo nič, po čom by som túžil viac, než sa o ňu trochu posnažiť. Do čerta, veď som nevedel ani ako sa volá.

„Dnes ťa čaká zmrzlina. Čo keby sme si dali predtým večeru?“ nadhodil som. „Lie Vance síce neservírujú, ale robia skvelé burgery.“

Zostala ticho a kráčala ďalej.

S každým krokom mi čoraz silnejšie búšilo srdce a cítil som ho až v krku. Začínal som byť naozaj nervózny. Rozmýšľa, ako ma slušne poslať do kelu? Po sakramentsky dlhom čase ma nejaká ženská ide odmietnuť, však?

Nechala ma to vyžrať. Moje pozvanie na večeru zostalo bez odozvy, až kým sme neprešli poslednú križovatku a nedorazili na parkovisko pred potraviny.

„Riskuješ svoju povesť, ak sa zapletieš so ženou obvinenou z krádeže,“ prehovorila konečne.

Skvelé. To bol súhlas. Rozhodne som to ako súhlas pochopil.

„Toto riziko veľmi rád podstúpim,“ vystrelil som k nej ruku. „Som Jax Haven.“

„Haven?“ Tvárou jej preletel záblesk paniky a oči sa jej doširoka roztvorili. „Z ranča Haven River?“

„Áno,“ odvetil som pomaly. Väčšinou mi moje priezvisko hrá do karát. Prečo teda odrazu zbledla?

„Aha. Hm.“ Nervózne si zahryzla do spodnej pery, spravila krok dozadu a potom ďalší. „Vďaka. Ale radšej zostanem iba pri tej zmrzline. Tešilo ma.“

Počkať. Čože? Kým som si stihol vypýtať nejaké vysvetlenie, otočila sa na päte a bola preč.

Stál som tam s rukou krčovito zvierajúcou nákupný vozík a s ústami otvorenými dokorán som sa za ňou díval, až kým mi úplne nezmizla z dohľadu. „To čo malo byť?“

Ona ma vážne odmietla?

Alebo som to celé zle pochopil? Veď sme spolu flirtovali, či nie? Čo to malo, do riti, znamenať?

Dobrá nálada bola razom v ťahu. Odtlačil som ten blbý vozík k ostatným, vpochodoval dnu do obchodu a bez slova som pred Carlou vystrel ruku, aby mi vrátila peniaze. Vo chvíli, keď mi ich vrazila do dlane, som sa bez pozdravu otočil a odkráčal k autu.

Cestou na ranč mi na sedadle spolujazdca robilo spoločnosť moje doráňané ego. Doma som si potom na večeru urobil lievance a úporne som sa snažil nemyslieť na tú tmavovlasú krásku, ktorá ich mala teraz ješť so mnou.

„Ako dlho to ešte bude trvať?“ opýtal som sa Westa.

„Neviem. Takých desať minút.“

Vzdychol som si. „Prečo tu vôbec musím trčať?“

„Pretože si spolumajiteľom tohto rezortu,“ strelil po mne pohľadom zboku. „Čo ti dnes vlastne je?“

„Nič,“ zaklamal som.

Brat sa zamračil. „Tak prestaň byť taký neprijemný.“

„Teraz znieš úplne ako otec,“ zamrmľal som.

Westa som mal rád, no nevýhodou toho, že som bol od neho o deväť rokov mladší, boli chvíle, keď sa ku mne správal skôr ako k synovi než k bratovi.

Stáli sme vo vestibule hlavnej budovy priamo pod rozsvieteným lustrom z parožia. Okolo nás sa tmolili usmiati hostia, popíjali kávu a teplý jablkový mušt. Pri pulte na recepcii sa práve odhlasovala štvorčlenná rodina, s kuframi zloženými pri nohách.

Všetci boli dnes ráno strašne vysmiati. Všetci okrem mňa.

„Poďme už radšej na tú poradu, nech to máme z krku.“ Potom sa vyparím do stajne, osedlám koňa a vyrazím na poriadne dlhú jazdu. Možno mi deň strávený vonku na sviežom jesennom vzduchu pomôže vyhnať z hlavy tú ženskú zo včerajška.

Jej odmietnutie ma dnes ráno škrelo ešte viac než včera v noci, keď som sa iba bezcieľne prehadzoval v posteli a dookola si premietal každú minútu našej prechádzky. Nemohol som jej v predstavách ani iba poriadne vynadať, lebo som nevedel ani to, ako sa volá.

Ona však moje meno poznala. A zjavne jej to stačilo na to, aby zobrala nohy na plecia.

Kamaráti sa vari s niektorou z mojich bývaliek? Možno sa dopyčula, že preferujem vzťahy na jednu noc, a preto sa mi chcela oblúkom vyhnúť. Ale ako by to bolo možné? Veď

je v meste nová, či nie? Ibaže by som mal medzi tunajšími nezadanými ženami oveľa horšiu povesť, než som si doteraz myslel.

„Prestaň,“ drgol ma West do ramena.

„Čo je?“ vyštekol som.

„Nezazeraj tak. Nahod' úsmev, preboha. Pre Indyu je to dôležité.“

Vyceril som naňho všetky zuby.

„Kretén,“ zamrmľal.

Uvoľnil som pery a aspoň trochu sa pokúsil vyhladiť to zamračené čelo, ktoré ma zdobilo už od včerajška. „Aj tak nechápem, načo sme museli najímať manažéra. Hovoril som ti, že to v hlavnej budove počas Indyinej materskej preberiem.“

„Máš toho vyše hlavy. A ja tiež. Pri tom, ako rýchlo rastieme, skrátka potrebujeme pomoc. Keď tu bude niekto na plný úväzok a postará sa o chod hlavnej budovy a celého rezortu, všetkým nám to uľahčí život.“

„Fajn.“ Prekrížil som si ruky na hrudi. „Ale nech sa ma neopováži komandovať, či už je to chlap, alebo ženská.“

„Je to žena. A som si istý, že ťa komandovať nebude.“

„Indya ma komanduje.“

Zasmial sa. „Mňa tiež.“

Jediná žena na svete, od ktorej West s radosťou prijímal rozkazy, bola jeho manželka. A možno ešte ich dcéra, keď príde na svet.

Z chodby vedúcej ku kanceláriám vedenia rezortu sa ozvali hlasy. West sa otočil a len čo zočil Indyine blond kučery, po tvári sa mu rozlial široký úsmev.

Za normálnych okolností by som si z neho robil žarty, že je z nej namäkko, kedykoľvek sa objaví v miestnosti.

Lenže teraz som nedokázal zo seba vydať ani hlások. Sánka mi padla až na zem.

Vedľa Indye totiž kráčalo to dievča z potravín.

Bola nádherná. Očarujúca. Rovnako dokonalá ako včera.

No páni!

Indyin úsmev ešte viac zosilnel, keď podišla k Westovi. „Chlapci, chcem vám predstaviť Sashu Vaughnovú, našu novú manažérku. Sasha, toto je môj manžel West a môj švager Jax. Spoločne vlastníme tento ranč a rezort.“

Že spoločne – to bolo od nej dosť veľkorysé. V porovnaní s Westom a Indyou som vlastnil iba zlomok. Na takýchto detailoch však dnes vôbec nezáležalo. Nie vo chvíli, keď som hľadel do tých úchvatných hnedých očí a na jej hladkú pokožku posiatu pehami.

Sasha. Volá sa Sasha.

„Teší ma.“ West jej potriasol rukou. „Som rád, že ste tu.“

„Aj ja, pán Haven.“

„West. Volaj ma West,“ opravil ju.

„West.“ Sasha sa otočila ku mne a venovala mi zdvorilý úsmev. V tvári sa jej nemihol ani náznak prekvapenia alebo toho, že by ma spoznávala. Ale veď jasné, prečo aj. Vedela predsa, s kým sa dnes ráno stretne. A ja?

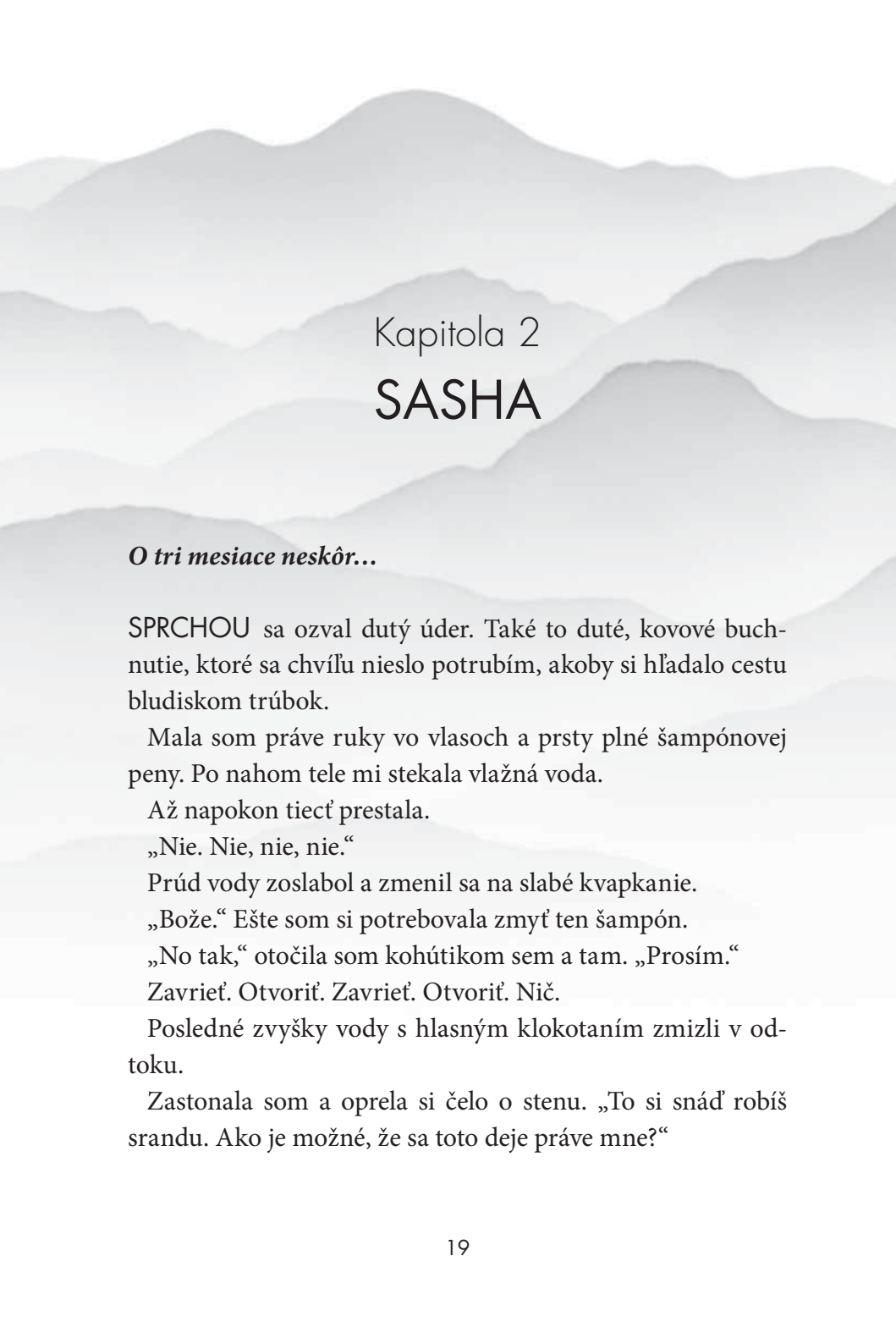
Ja som bol úplne mimo.

„Teší ma.“ Vystrela ku mne ruku.

Takže sa budeme tváriť, že sa včera nič nestalo, hej?

Fajn. Pristúpim na túto hru. Nateraz.

„Aj mňa teší.“ V momente, keď sa naše ruky dotkli, mi pod kožou prebehli iskry elektrickej energie. Podľa toho, ako sa jej rozšírili oči, to zacítila tiež. Uškrnul som sa a držal jej jemné prsty v dlani o sekundu dlhšie, než bolo nutné. Až potom som ju pustil. „Vitaj na ranči Haven River, *Sasha*.“

Kapitola 2

SASHA

O tri mesiace neskôr...

SPRCHOU sa ozval dutý úder. Také to duté, kovové buchnutie, ktoré sa chvíľu nieslo potrubím, akoby si hľadalo cestu bludiskom trúbok.

Mala som práve ruky vo vlasoch a prsty plné šampónovej peny. Po nahom tele mi stekala vlažná voda.

Až napokon tieť prestala.

„Nie. Nie, nie, nie.“

Prúd vody zoslabol a zmenil sa na slabé kvapkanie.

„Bože.“ Ešte som si potrebovala zmyť ten šampón.

„No tak,“ otočila som kohútikom sem a tam. „Prosím.“

Zavrieť. Otvoriť. Zavrieť. Otvoriť. Nič.

Posledné zvyšky vody s hlasným kľokotáním zmizli v odtoku.

Zastonala som a oprela si čelo o stenu. „To si snáď robíš srandu. Ako je možné, že sa toto deje práve mne?“

Nenávidela som túto sprchu. Nenávidela som tento podnám-jom.

Nenávidela som celú Montanu.

Vzduch v kúpeľni rýchlo chladol a na koži mi naskočila husia koža. Rýchlo som vyskočila zo sprchy a zabalila sa do uteráka. Potom som si z vlasov vyžmýkala čo najviac peny a vody, utekala ku skrini a navliekla na seba hrubé tepláky.

Možno voda čoskoro znova nabehne, no ak budem čakať príliš dlho, zmeškám do práce. A práca bola momentálne jediné pozitívum v mojom živote. Nemohla som si dovoliť meš-kať.

Navyše, v dámskych šatniach v práci bola sprcha, v ktorej teplá voda tiekla stopercentne.

Rýchlo som si pobalila oblečenie, kefu, fén a kozmetický kufrík, vkĺzla do teplých číziem a vyrazila z dverí.

Vonku ma šokoval mrazivý vzduch. Jeden nádych a pľúca mi priam zamrzli. Kým som vôbec došla k autu, mokré vlasy mi začali belieť a meniť sa na cencúle.

Sadla som si za volant svojej Mazdy a celá sa triasla od chla-du, ktorý mi zalieзал až do špiku kostí. Kľúč sa mi podarilo strčiť do zapalovania až na druhý pokus. Motor síce kašľal a protestoval, no nakoniec predsa naskočil. Keď som pustila kúrenie na plné obrátky, do tváre mi udel chladný vzduch, a tak som ho zasa vyplla.

Na prístrojovej doske sa rozsvietil teplomer a ukazoval mínus dvadsaťtri stupňov Celzia.

„Čo tu vlastne robím?“ pošúchala som si ruky, priložila si ich k ústam a dýchala na ne teplý vzduch.

S drkotajúcimi zubami som pár minút počkala, aby sa auto aspoň trochu zahrialo, a keď sa čelné sklo konečne rozmrazilo natoľko, aby som niečo videla, opatrne som vyšla na zasneženú ulicu. Pritom som stihla hodiť našťavaný pohľad na druhú polovicu nášho dvojdomu.

Susedia zrejme ešte spali. Celú noc totiž strávili hlasným, divokým sexom a dávali si záležať na tom, aby čelo ich posteľe narážalo do našej spoločnej steny v čo najpravidelnejších intervaloch. *Idioti*. Skončili až o tretej ráno. Ja som vliezla do sprchy okolo piatej.

Bože, musím sa odtiaľto odsťahovať.

Niekam do tepla. Niekam, kde je ticho.

Niekam, kde tečie teplá voda.

Momentálne však trčím v Montane. Trčím v tomto hnusnom dome. Trčím v týchto šialených mrazoch. Skrátka som tu uviazla. Uviazla som tu toľkými spôsobmi, že už to radšej ani nepočítam.

Trčím tu, ale aspoň mám dobrú prácu.

Pomaly som prechádzala bočnými uličkami mestečka Big Timber, až kým som nevyšla na diaľnicu. Jazda na snehu bola zručnosť, ktorú som zatiaľ vôbec neovládala, a moje auto s náhonom na dve kolesá zvládalo poľadovicu asi tak elegantne, ako by žirafa zvládla jazdu na kolieskových korčuliach.

Výsledkom bola táto strastiplná štyridsaťpäťminútová cesta na ranč Haven River. Každým dňom som sa na ňu tešila čoraz menej a menej.

Keď som sa sem pred tromi mesiacmi presťahovala, cesta z domu do práce ma bavila. Mala som rada ten čas osamote